

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 9 maja 2018 r.

Poz. 3182

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.2.2018 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 11 stycznia 2018 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXXVII/318/2017 Rady Gminy Tworóg z dnia 5 grudnia 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego pomiędzy ul. Renarda w Tworogu a ul. Pyskowicką w Brynku w **części** dotyczącej terenów 23.MN i 2.U oraz przepisu § 16 ust. 11 pkt 3 lit. d.

UZASADNIENIE:

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej ustawą o planowaniu) Wójt Gminy Tworóg, w dniu 12 grudnia 2017 r. przekazał organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi.

Pismem z dnia 4 stycznia 2018 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował gminę o możliwości złożenia wyjaśnień. Do dnia wydania rozstrzygnięcia gmina nie skorzystała z tego prawa.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem prawa.

Zgodnie z § 16 ust. 2 przedmiotowej uchwały w planie wyznaczono tereny o przeznaczeniu pod zabudowę usługową między innymi teren 2.U. Zgodnie natomiast z § 16 ust. 1 tej uchwały tereny oznaczone symbolami 1.MN-23.MN przeznaczone są pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną. Tymczasem w obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Tworóg obszar w obrębie którego wyznaczono w planie teren 2.U oraz teren 23.MN, jest terenem zieleni oznaczonym symbolem Z3. Zgodnie z tabelą nr 1 zawartą w części testowej studium (str. 17 tom II – ustalenia studium, kierunki zagospodarowania przestrzennego stanowiący zał. nr 2 do uchwały nr XXVIII/259/2013 Rady Gminy Tworóg z dnia 25 lutego 2013 r.) obszar ten opisany jest jako jeden z terenów chronionych przed zabudową - teren zieleni, w tym zieleni przywodnej, zieleni śródleśnej, śródpolnej, przydrożnej, w tym zadrzewień i zakrzewień. Dla obszaru tego nie wprowadzono żadnych przeznaczeń dopuszczalnych, a jedynie dopuszczono w zakresie budowli terenowych, drogi i infrastrukturę techniczną. Co więcej zgodnie ze schematami nr 2 i 4 znajdującymi się na planszy nr 2 studium – ustalenia kierunków, obszar ten stanowi lokalny korytarz ekologiczny w strefie niezurbanizowanej terenów leśnych N/L.

Dla strefy niezurbanizowanej N/L – terenów leśnych – o przeznaczeniach przeważających L1, L2, Z3 zakazuje się jakiegokolwiek zabudowy, za wyjątkiem dopuszczonej na podstawie przepisów o lasach (str. 18, rozdział III ust. 2 tom II, zał. Nr 2 studium).

Tym samym należy stwierdzić, że gmina naruszyła art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust.1 ustawy o planowaniu, zgodnie z którymi wójt, burmistrz, prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego zgodnie z zapisami studium, a rada gminy uchwała plan miejscowy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Przy sporządzaniu planów miejscowych ustalenia studium są wiążące dla organów gminy (art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu).

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. 2003 nr 164 poz. 1587 zwanego dalej rozporządzeniem) plan miejscowy winien określać układ komunikacyjny, sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. Wymóg ten został spełniony poprzez wyznaczenie w § 16 ust. 10-14 przedmiotowej uchwały terenów dróg oraz terenu linii kolejowej, a także poprzez określenie dla nich parametrów i zasad zagospodarowania. Dodatkowo w § 16 ust. 11 pkt 3 lit. d kwestionowanej uchwały dla terenu komunikacji dróg publicznych klasy głównej oznaczonego symbolem 1.KDG wprowadzono „zakaz nowych włączeń poza istniejącymi i wyznaczonymi graficznie na rysunku planu”. Tak zredagowany przepis należy interpretować jako ustalenie dotyczące zjazdów, a więc połączeń drogi z drogą nie będącą drogą publiczną lub połączeń drogi z dojazdem do nieruchomości przy drodze (zgodnie z definicją zawartą w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie z dnia 2 marca 1999 r. (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 124).

Tymczasem zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1440 ze zm.) budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu. Decyzja o lokalizacji zjazdu z drogi publicznej ma charakter uznaniowy, a podstawowym kryterium, które warunkuje uzyskanie zgody na taką inwestycję jest spełnianie wymogów bezpieczeństwa ruchu drogowego. W przypadku budowy lub przebudowy drogi budowa lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi. Ze względu na wymogi wynikające z warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, zarządca drogi może odmówić wydania zezwolenia na lokalizację zjazdu lub jego przebudowę albo wydać zezwolenie na lokalizację zjazdu na czas określony.

Zezwolenie na lokalizację zjazdu z drogi publicznej stanowi prawny środek ograniczenia korzystania z dróg publicznych. Zarządca drogi jako organ właściwy w sprawach określonych w art. 29 ust. 1 ustawy o drogach publicznych, został upoważniony do przeprowadzenia indywidualnej oceny technicznych i infrastrukturalnych możliwości dostępu do drogi publicznej z terenu nieruchomości do niej przyległej z uwzględnieniem obowiązujących zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Kompetencja ta została przyznana zarządcy drogi, a decyzja administracyjna jest wyłączną formą prawną rozstrzygnięcia w sprawach tej kategorii. Żaden przepis prawa miejscowego nie może również obciążać zarządcy drogi do podjęcia określonej treści rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu, plan miejscowy powinien zawierać ustalenia w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, natomiast zgodnie z § 4 pkt 9 rozporządzenia ustalenia te powinny zawierać: a) określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, b) określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, c) wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. Określony powołanymi przepisami ustawy i rozporządzenia przedmiot regulacji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może oznaczać dowolności regulacji w tym zakresie. Rada gminy, jako organ właściwy do uchwalenia planu miejscowego jest zobowiązana do przestrzegania granic udzielonej jej normy kompetencyjnej, ograniczonej zakresem zadań i kompetencji innych organów władzy publicznej. Gmina w ramach władztwa planistycznego nie może w uchwale podejmować rozstrzygnięć, które zastrzeżone są dla zarządców dróg.

Naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu winno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały w całości lub w części, zależnie od tego, czy plan miejscowy po uchyleniu ustaleń naruszających prawo będzie spełniał wymogi zawarte w art. 15 ust. 2 i 3 określającym jego niezbędny zakres. Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności uchwały w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała